



Arrest

nr. 233 349 van 28 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Karel Rogierstraat 3
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. L. S. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 5 oktober 2018 door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal. Hij werd op 25 december 2019 opgesloten om zijn straf te ondergaan.

Op 24 januari 2020 werd aan verzoeker een voorlopige invrijheidsstelling toegekend ingevolge een beslissing van de gevangenisdirecteur. Op 28 januari 2020 werd verzoeker, zonder verzet, gerepatriëerd.

Verzoeker maakte op 18 februari 2020 het voorwerp uit van een administratieve controle. Hij verklaarde sedert drie dagen terug in België te zijn om hier werk te zoeken als chauffeur.

Diezelfde dag nam de gemachtigde van de bevoegde minister de thans bestreden beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Ze is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN, MET BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN BESLISSING TOT VRIJHEIDSBEROVING TE DIEN EINDE
Brussel, 18.02.2020

Betrokkene werd gehoord door PZ Druivenstreek op 18/02/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van J. M., Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, wordt gegeven aan

de persoon die verklaart zich G., P.-O. te noemen, geboren te TIMISOARA op (in) 29.05.1990, en welke verklaart van Roemenië, nationaliteit te zijn, de genaamde G., P.-O., geboren te TIMISOARA op (in) 29.05.1990, van Roemenië nationaliteit,

het bevel om het grondgebied van België te verlaten.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel 7, alinea 1 en de artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 44ter:

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat hij al op zijn minst sinds 15/02/2020 in het Rijk verblijft.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Krachtens artikel 44ter en gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde en, wordt geen enkele termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, alinea 1:

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is door J. M., Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwd;

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, waarvoor hij op 05/10/2018 door de correctionele rechtbank van Leuven tot een straf van 6 maanden effectieve gevangenisstraf is veroordeeld.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor diefstal, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen.

Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

In het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 44ter § 1, lid 2, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht op 18/02/2020 bij PZ Druivenstreek geen partner, minderjarige kinderen of een gezinsleven in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene gaf geen verklaring waarom hij niet terug zou willen keren naar Roemenië.

Betrokkene heeft geen gezin gesticht op het grondgebied. Er worden geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat hij zich zou kunnen beroepen op een familieleven in de zin van het artikel 8 EVRM in het Rijk.

Betrokkene is meerderjarig en hij wordt in staat geacht om zichzelf te kunnen handhaven in zijn land van herkomst of elders.

Betrokkene heeft geen elementen aangebracht met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Roemenië. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor hem om hem in Roemenië te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Het gegeven dat betrokkene in België gewerkt heeft, dat hij aandeelhouder of eigenaar zou zijn geweest van een paar bedrijven, geen schulden heeft in België of nooit aanspraak heeft gemaakt op financiële hulp van de Staat, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De korte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. De gepleegde feiten tonen aan dat betrokkene uit is op gemakkelijk en grof geldgewin.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat de persoonlijke belangen van betrokkene geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door de betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de verwijderingsmaatregel een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor

een fundamenteel belang van de samenleving.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44bis, § 4.

Terugleiding naar de grens

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 44quinquies, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, om de volgende reden:

De betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsdocument of een geldig reisdocument.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, waarvoor hij op 05/10/2018 door de correctionele rechtbank van Leuven tot een straf van 6 maanden effectieve gevangenisstraf is veroordeeld.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor diefstal, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene weigert manifest om een einde te maken aan zijn illegale situatie. Bijgevolg is een gedwongen terugkeer noodzakelijk.

In het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 44ter § 1, lid 2, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht op 18/02/2020 bij PZ Druivenstreek geen partner, minderjarige kinderen of een gezinsleven in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene gaf geen verklaring waarom hij niet terug zou willen keren naar Roemenië.

Betrokkene heeft geen gezin gesticht op het grondgebied. Er worden geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat hij zich zou kunnen beroepen op een familieleven in de zin van het artikel 8 EVRM in het Rijk.

Betrokkene is meerderjarig en hij wordt in staat geacht om zichzelf te kunnen handhaven in zijn land van herkomst of elders.

Betrokkene heeft geen elementen aangebracht met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Roemenië. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor hem om hem in Roemenië te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Het gegeven dat betrokkene in België gewerkt heeft, dat hij aandeelhouder of eigenaar zou zijn geweest van een paar bedrijven, geen schulden heeft in België of nooit aanspraak heeft gemaakt op financiële hulp van de Staat, doet niets af aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De korte tewerkstellingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. De gepleegde feiten tonen aan dat betrokkene uit is op gemakkelijk en grof geldgewin.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat de persoonlijke belangen van betrokkene geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door de betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de verwijderingsmaatregel een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44bis, § 4.

Vasthouding

REDENEN VAN DE BESLISSING:

[...]

2. Bevoegdheid van de Raad

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 44septies, §1 van dezelfde wet tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

De Raad is derhalve niet bevoegd in de mate dat de vordering is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2 Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet met het oog op zijn repatriëring. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2.3. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker betoogt onder meer dat de artikelen 7, eerste lid, 3° en 44ter van de Vreemdelingenwet werden geschonden. De verwerende partij is, geheel ten onrechte volgens verzoeker, de mening toegedaan dat zijn gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar zou vormen om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen én dat er in zijn hoofd een dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde zou bestaan. Hij stelt dat de (ernstige) schending van de openbare orde een actueel karakter moet vertonen, zoniet is de verwijderingsmaatregel niet verantwoord, dat zijn strafrechtelijke veroordeling wegens diefstal dateert van 5 oktober 2018, en dus van bijna anderhalf jaar geleden, dat hij zijn straf heeft uitgezeten en dat hij sindsdien geen enkele strafrechtelijke veroordeling meer heeft opgelopen. De verwerende partij motiveert niet, en toont evenmin aan waarom uit zijn gedrag zou kunnen worden afgeleid dat hij de neiging zou vertonen om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten. Dit is onredelijk, zo stelt hij nog.

3.3.2.2. De verwerende partij herneemt in haar nota de motieven van de bestreden beslissing, citeert artikel 44ter, §1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het gedrag van verzoeker werd beoordeeld en dat werd gemotiveerd dat, gezien het strafrechtelijk verleden, het algemeen belang van de samenleving primeert.

3.3.2.3. De bestreden beslissing is gestoeld op de artikelen 7, eerste lid, 3° en 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44ter, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.”

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Zoals dat in de bestreden beslissing ook wordt vastgesteld, moet *in casu* worden nagegaan of het gedrag van betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hoewel eerdere strafrechtelijke veroordelingen kunnen worden betrokken bij het individueel onderzoek naar een eventuele maatregel die is ingegeven ter bescherming van de openbare orde, kan het bestaan ervan op zichzelf geen reden of motivering vormen voor zulk een maatregel. Wél kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de voorgenomen maatregel noodzaakt om de openbare orde te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de minister of diens gemachtigde, om dit in elk afzonderlijk geval te beoordelen. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken EU-burger en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt enkel en alleen op grond van een strafrechtelijke veroordeling tot een gevangenisstraf van 6 maanden geoordeeld dat verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Aangezien deze veroordeling reeds dateert van 5 oktober 2018, verzoeker zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten tot op het moment dat hij voorlopig in vrijheid werd gesteld en zonder verzet terug naar Boekarest is vertrokken en er verder in de bestreden beslissing geen spoor is van andere veroordelingen of van nieuwe feiten, lijkt verzoeker *prima facie* te kunnen worden gevolgd waar hij betoogt dat op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat zijn gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Minstens wordt hierover niet afdoende gemotiveerd. De argumentatie van de verwerende partij in haar nota doet hieraan geen afbreuk.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij

wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker wijst onder meer op zijn status als EU-burger en is van oordeel dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan nu hij het Rijk wordt uitgezet omdat verwerende partij er ten onrechte van uitgaat dat hij een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar zou vormen om een fundamenteel belang van de samenleving. Ieder redelijk denkend mens kan hem daarin volgen. De Raad is dan ook van oordeel dat is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.3. Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 18 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. WIJNANTS